

[Foged.]

den enkelte borger og skatteyder skal have den størst mulige personlige tryghedsfølelse også over for skatteproblemerne. Det er jo et mellemværende mellem borgeren og samfundet, der vender tilbage hvert eneste år; hvis vi får kildeskat, kan det jo somme tider blive hver eneste måned, det kan blive hver uge, ja, for daglejere kan det endog blive hver dag, så det kan jo godt blive et alvorligt tilbagevendende spørgsmål. Men foreløbig er det altså en gang om året, det vender tilbage til den enkelte borger, og derfor mener vi, at den størst mulige personlige tryghed må gennemføres. Andre retsopgør har ofte præg af engangsforeteelser, heldigvis da, men for skattevæsenets område er det tilbagevendende begivenheder. Det er bydende nødvendigt, at dette ændres til betryggelse for borgeren.

Jeg har i bladet Juristen — det er såmænd et gammelt nummer, for det er fra 1. januar 1959 — læst en artikel af professor Thøger Nielsen, hvori han om ændringer inden for landsskatteretten og inden for retsformerne med hensyn til skat skriver således:

„Det er en udvikling, der koster en sej kamp, og den er i virkeligheden beslægtet med de afgørende erobringer til fordel for den enkelte borgers retsbeskyttelse, som det altid har været nødvendigt at søge opnået gennem et målbevidst pres.“
Jeg håber, at det, jeg har sagt, kan være lidt af dette pres, som den højtærede finansminister vil tage til efterretning.

Hagen Hagensen: Det lovforslag, der er fremsat om ændringer af landsskatteretten, har jo været forholdsvis længe undervejs. Det ærede medlem hr. Foged har allerede gjort nogle bemærkninger om, hvor lang tid der er gået, siden det konservative folkeparti og venstre i 1959 var medvirkende til og fremsatte forslag til en folketingsbeslutning, der blev ført ud i livet med det sigte at gennemgå landsskatterettens organisation og arbejdsform. Vi fik så i 1963 en betænkning, som var et meget gedigent stykke arbejde, men først nu i 1966, 7 år efter at sagen er rejst, kommer der noget ud deraf, og det må jo erkendes, at det er forholdsvis beskedent, hvad der er foreslået af finansministeren på dette felt. Men det

skal dog anerkendes, at forslaget er kommet frem, således at sagen om landsskatterettens arbejdsform kan blive gjort til genstand for drøftelse, og at dermed også andre forhold vedrørende skatteligningen er bragt med ind i drøftelsen.

Jeg tror ikke, at det fremsatte lovforslag med de forholdsvis få ændringer, der er deri, yder tilstrækkeligt med beskyttelse for skatteyderen i den stilling, som jeg mener han må have i forhold til de skattelignende myndigheder og til de klageinstanser, der findes. Det kan næppe betegnes som tilstrækkeligt betryggende og ej heller som tilstrækkeligt til at fremme sagernes behandling.

Grundlaget for en omfattende ændring af landsskatteretten er næppe til stede. De forudsætninger, der skal være herfor, må være en administrativ reform, som vi mangler, og de deraf følgende ændringer af ligningsorganerne. Så vidt kan jeg være enig i, at man må se nærmere på disse ting og i forbindelse med en administrativ reform søge at få klarlagt, hvorledes forholdene retteligt bør være.

Hovedspørgsmålet er jo, om landsskatteretten skal være en domstol, eller den skal være et nævn. Betænkningen går ind for, at den skal være en domstol, men lovforslaget fastholder, at den skal være et nævn, således som forholdet er i øjeblikket. Man kan have forskellig mening herom. For mit eget vedkommende vil jeg nok have betæneligheder ved at ændre landsskatteretten til en domstol med en så stærk tilbagetrængning af det læge element, som betænkningen er udtryk for, og derfor kan jeg, som forholdene er, være tilfreds med, at det læge element under de nuværende ligningsforhold stadig bevares og dets indflydelse ikke indskrænkes; men det skal naturligvis stadig være med fastholdelse af og i samvirke med skattejuridisk sagkundskab. Disse bemærkninger om det læge elements betydning bygger på den erfaring fra et 20-årigt virke i et skatteråd, hvoraf jeg er lægt medlem, at der faktisk kan opnås virkelig godt samvirke mellem den skattejuridiske sagkundskab og det læge element.

Jeg er helt enig i den foreslåede ændring, hvorefter landsskatteretten fuldt ud kan efterprøve skønmæssige afgørelser. Jeg finder, at det vil være til borgerens betryg-